

Διὰ τούτου ὅμως δὲν θέλομεν νὰ εἰπώμεν ὅτι εἶνε περιττά. Ἄπαγε! Εἰς τὰς καλῶς ἠθροημένας αἰθούσας ὑπάρχουσιν ἀντικείμενα πολλῶν, τὰ ὅποια, κομμήματα ἀπλᾶ διὰ τοὺς ἄλλους, χρησιμοποιοῦσιν ἐλίγιστοι καὶ τῶν ἐνοίκων καὶ τῶν ἐπισκεπτῶν. Αἱ Ἀθηναίαι εἶνε πρωτεύουσα ἐνδοξος καὶ συγκαζομένη, εἶνε δὲ εἰς ἡμᾶς ἐπιβεβλημένη ἡ διασωσις τοῦλάχιστον τῆς ἐπιφάσεως. Τί θὰ εἴπουν δι' ἡμᾶς οἱ ξένοι, ἂν εἰς τὴν πόλιν μας δὲν εὐρουν ἐν ὠρολόγιον, νὰ κανονίσουν τὰ ὠρολόγια των; Ἄν δὲ ὑποθέσωμεν ὅτι δυνατὸν νὰ τα χρειασθῶσι ποῦ καὶ ποῦ καὶ μερικοὶ ἐντόπιοι, ἰδοῦ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, σπουδαῖος λόγος, ὅχι μόνον τὰ ἠλεκτρικὰ ὠρολόγια νὰ τοποθετηθῶσι, ἀλλὰ νὰ εὐχηθῶμεν καὶ ἄλλα ὅμοια ἔργα νὰ γίνουσι.

Ἐπειτα βαθυμηδὸν θὰ συνειθίσωμεν—ποῶς ἤξεύρει! Ἡ ἐργασία εἶνε μὲν βραδεία, ἀλλ' ἀσφαλής.

ANTIALLOS

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑς HANNAH LYNCH

ΜΕΡΟΣ Δ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'.

Ἐπιστροφή εἰς Τῆνον.

Ἡ ἀναχώρησις ἐξ Ἀθηνῶν δὲν συνεπέφερε τὴν εὐθυμίαν. Ὁ κ. Τελάχας ὑπὸ τὸ κράτος διπλοῦ αἰσθήματος, φόβου καὶ μετανοίας, ἀπέφυγε τὸ βλέμμα τῆς θυγατρὸς του. Τὴν συναίσθησιν τῆς εὐθύνης του διὰ τὰ διατρέξαντα ἐπηύξανεν ἡ σωματικὴ του ἐξασθένεισις, συνέπεια τοῦ παθήματός του κατὰ τὴν τελευταίαν συνέντευξιν μὲ τὸν Ὀιδᾶν. Τὸ πρᾶγμα εἶχε λάθει διαστάσεις ἐλαφροῦς ἀποπληξίας. Δὲν ἠδύνατο ὁ γέρον νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸν νοῦν του τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἐξουτελισμοῦ εἰς τὸν ὅποιον ἐξέθεσε τὴν θυγατέρα του. Ἡ Ἰναρίμη, ὁ θησαυρὸς τοῦ ὁποίου δὲν εὗρισκε ἄξιον κανένα, νὰ ἐξυβρισθῇ δημοσίως ἀπὸ ἓνα Ὀιδᾶν! Διότι βεβαίως ἐκεῖνος ἦτο ὑπεύθυνος διὰ τὰ τυπωθέντα εἰς τὸν Νέον Ἀρχιλόχου. Διατί νὰ μὴ ἀποροίψῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὰς προτάσεις τοιοῦτου ἀνθρώπου; Ἡσθάνετο ὡσάν νὰ κατεστράφη διὰ μιᾶς ἡ ἀξιοπρέπιά του, ὡσάν νὰ μὴ ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ ὑψώσῃ ὑπερηφάνως τὸ μέτωπον εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ὡς πρὸς τὴν Ἰναρίμην, τὸ οὐσιῶδες δι' αὐτὴν ἦτο ὅτι ἀπηλλάγη ἀπὸ τὸν Ὀιδᾶν, ἔστω καὶ ἂν διέσυρε τὸ ὄνομά της. Ἀλλὰ δὲν ἐσυλλογιζέτο τὸν ἑαυτὸν της. Σκέψις καὶ συλλογὴ της ἦτο τοῦ πατρὸς της ἡ υγεία. Ὁ Κορ Γαληνίδης εἶχε συστήσει ἀνάπαυσιν καὶ καθαρὸν

ἀέρα. Τὰ βιβλία, εἶπε, καὶ ἡ ἀγροτικὴ ζωὴ θὰ εἶναι ὠφελιμώτερα ἀπὸ ὅλα τὰ ἰατρικὰ του.

Ὁ Κωνσταντῖνος τοὺς συνᾶδουσε εἰς Τῆνον. Αὐτὸς ἦτο ἐκ τῶν τριῶν ὁ μᾶλλον ἐρεθισμένος κατὰ τοῦ Ὀιδᾶ. Ἄλλο δὲν ἐσκέπτετο ἢ πῶς νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, πῶς νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Ἐπερίπατε ἄνω καὶ κάτω εἰς τὸ κατὰστροφμα τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ ἐκάπνιζε χωρὶς διακοπὴν. Ἐκάπνιζε καὶ ὠμίλει καθ' ἑαυτὸν, καὶ ἐλησμόνει ὅτι πεινᾷ. Εἰς μάτην ἐκτύπα κατ' ἐπανάληψιν ὁ κώδων τοῦ γεύματος. Ποῦ νοῦς διὰ γεῦμα, ἐνῶ ὁ Ὀιδᾶς θριαμβεῖ, ὁ Ὀιδᾶς! . . . ἀφοῦ τοῦ ἀπέσπασε τὸν φίλον του Σταῦρον, ἀφοῦ τὸν ἐνίκησεν εἰς τὴν δημαρχικὴν ἐλογγὴν, καὶ ἀφοῦ ἐξύβρισε τὴν οἰκογένειάν του!

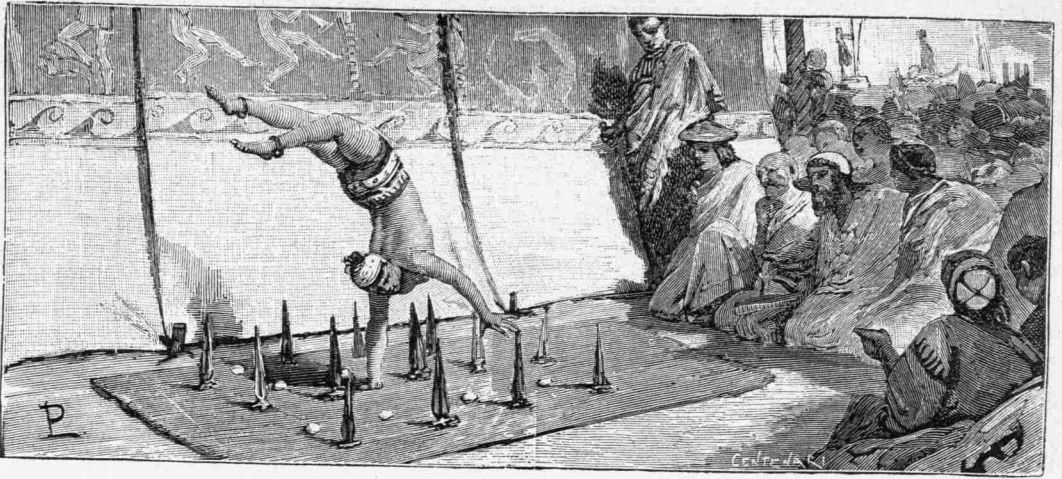
Εἰς Σύρον δὲν ἐπερόφθασαν τὸ διὰ Τῆνον ἀτμοπλοῖον. Ἐπρεπε νὰ περιμείνουν τρεῖς ἡμέρας διὰ τὸ ἐπόμενον, ἀλλ' ὁ Περικλῆς δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ περὶ ἀναβολῆς. Ἐναύλωσαν λοιπὸν ἐν καίαι καὶ διέσχισαν τὴν κυανὴν ἑκτασιν μεταξὺ τῶν δύο νήσων, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν του. Καθόσον ἐπλησίαζον, τὰ χρώματα τοῦ οὐρανοῦ ἐγίνοντο βαθύτερα καὶ ἡ Τῆνος ἐφαίνετο ὡς νέφος πράσινον ἐπὶ τοῦ πελάγους. Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν μικρὰν ἀποβάθραν, τὸ σκυόφως ἐκάλυπτε μυστηριωδῶς τὰ γυμνὰ πλευρὰ τῶν βουνῶν. Οἱ κλάδοι ἐνός φοίνικος διεγράφοντο ἐκεῖ εἰς τὸν οὐρανόν, μεταξὺ τῶν οἰκιῶν, καὶ ἐκινουῦντο ἡσύχως ὡσάν νὰ ἐχαιρέτων τὴν Ἰναρίμην μὲ ἀνάκλησιν παλαιῶν ἀναμνήσεων. Ἐνθυμεῖτο ὅτε μικρὰ ἀνεχώρησε πρῶτην φορὰν ἀπὸ τὴν νῆσόν της, πῶς ἔβλεπε ἀναχωροῦσα τὸ δένδρον ἐκεῖνο, καὶ πῶς ἐπιστρέφουσα ἀνεζήτηε νὰ τὸ ἴδῃ καὶ πάλιν μακρόθεν. Καὶ τώρα τῆς ἐφαίνετο ὅτι τὰ πάντα εἶναι ἀδιάφορα ἡσθάνετο ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς οὐδεμία τοῦ παρελθόντος ἐντύπωσις ἠδύνατο πλέον νὰ φέρῃ τὴν χαρὰν εἰς τὴν ψυχὴν της. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐγέμισαν δάκρυα. Καὶ ἐνῶ ἔβλεπε πλήρης μελαγχολίας τὰς γνωστὰς λεπτομερείας τῆς ἐνώπιόν της θέας καὶ ἀνεπόλει τὴν νεότητά της, ἐσκέπτετο συγχρόνως ὅτι καὶ ὁ Γουσταῦος εἶδε ὅσα ἔβλεπεν ἐκεῖνη τώρα καὶ ἐζήτηε νὰ μαντεύσῃ τὰς ἐντυπώσεις του. Παρετήρησεν ἄρα γε καὶ ἐκεῖνος τοὺς κλάδους τοῦ φοίνικος καὶ ἐνόησε τὴν γλῶσσάν των;

Ὁ Ἀριστείδης τοὺς ἐπερίμενε μὲ τὰ ζῶα, εἰς τὴν ἀποβάθραν.

— Πῶς εἶναι ἡ Ἀνουντσιάτα; ἠρώτησεν ἡ Ἰναρίμη.

— Καλὰ εἶναι. Πῶς θὰ εἶναι; Ἡ Κυρία Ἐλένη εἶναι ἔς τὴν Εὐνάραν καὶ σὰς προσμένει. Ὅλα τ' ἄλλα, καθὼς τ' ἀφήσατε. Μόνον ποῦ ἀπέθανεν ὁ καυμένος ὁ Μῆτρος, καὶ ὁ μαραγκὸς ὁ Μιχάλης πανδρεύεται.

Καὶ ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀριστείδης τὰς πληροφορίας του περὶ ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ χω-

ΚΥΒΙΣΤΗΤΗΡ

(εἰκὼν ἐκ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας)

ρίου, μέχρις οὐ ἐπέβαλε σιωπὴν ὁ Κορ Τελάχας.

Ἡ δροσερὰ αὔρα τῆς ἑαρινῆς ἐσπέρας ἐσκόρπιζε τὸ ἄρωμα τοῦ θύμου καὶ τῶν πεύκων καθόσον ἢ μικρὰ συνοδεία, ὑπὸ τὴν ὄδηγιάν τοῦ Ἀριστείδου, ἀνήρχετο τὴν πρὸς τὴν Ἐυνάραν βραχῶδη ἀτραπὸν. Ἡ Ἰναρίμη μὲ τὰ χεῖλη ἡμιανοικτὰ ἀνέπνεε τὸν ἀέρα τῆς πατρίδος, ἀέρα δροσερόν, καθαρὸν, μυρισμένον ἀπὸ τὰ βουνὰ καὶ ἀπὸ τὰς θαλάσσας ὅπῃθεν ἐπέρασε, τόσον ἀνόμοιον τοῦ ἀέρος τῶν σκοτισμένων ὁδῶν πολυπληθοῦς πόλεως. Ἡ ἡσυχία τῆς ἐξοχῆς, ἢ σιωπὴ τῆς προβαιούσης νυκτὸς τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἀνεκούριζον. Ἐδῶ τουλάχιστον δύναται καὶ νὰ ζῆση ἀπαράτητος, καὶ ἂν ἡ καρδία του εἶναι σχισμένη! Ὑπεράνω τῆς κορυφῆς τοῦ προέχοντος Κάστρου ἔλαμπεν ὡρὰ ἐν ἄστρον μὲ φῶς ἄσβεστον καὶ σεμνόν. Ἴδού! Ἐπίσης ἄσβεστον, ἡσυχον ἐπίσης καὶ σεμνόν θὰ λάμπῃ δι' αὐτὴν τὸ ἄστρον τοῦ ἔρωτος καὶ θὰ φωτίζῃ διαρκῶς τὴν ψυχὴν της. Δὲν θὰ μακρυνθῇ ποτὲ πλέον ἀπὸ τὸ ἄστρον τοῦ γηραιοῦ Κάστρου, τοῦ Κάστρου τὸ ὁποῖον ὡς φάσμα τοῦ παρελθόντος ἐπιβλέπει τὰς ταπεινὰς ὑποκάτω του κοιλάδας, τὰς σκηνὰς λησμονηθείσης δόξης. Καὶ προσήλωνε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ Κάστρον μὲ ἀγάπην ἢ Ἰναρίμη.

Ἐνῶ ἡ συνοδία ἐπλησίαζε πρὸς τὰς στενάς ὁδοὺς τῆς Ἐυνάρας, ὁ Μῆτρος καὶ ὁ Γιάννης ἐκάμπνιζον καθήμενοι εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ παντοπωλείου. Πολλοὶ ἠκολούθουν τὸ παράδειγμα τῶν, ἄλλοι δὲ χωρικοὶ εἰς τοὺς σαθροὺς ἐξώστας τῶν παλαιῶν οἰκιῶν τῶν ἀνέπνεον ἡσύχως τὸν νυκτερινὸν ἀέρα, συνομιλοῦντες μὲ φωνὴν ταπεινὴν. Μόνος ὁ Μιχάλης ἔμενε κλεισμένος εἰς τὸ μαγειρεῖον τῆς μνηστῆς του, ἐκφράζων τὸ πάθος του διὰ μόνων τῶν σιωπηλῶν βλεμμάτων του. Ἄλλ' ὅτε οἱ περιμενόμενοι ταξειδιῶται εἰσῆλθον εἰς τὸ χωρίον, τὰ Καλῶς ὠρίσατε καὶ Καλῆ σπέρα ἀντήχησαν ἐγκάρδια καὶ τοὺς παρηκο-

λούθουν καθόσον προέβαινον. Ὁ Μῆτρος ἐπρόσθεσε μὲ φωνὴν στεντορείαν «Ζήτω ὁ βασιλεὺς τῆς Τήνου», καὶ πολλοὶ ἐπέταξαν εἰς τὸν ἀέρα τὰ φέσια τῶν ἐπαναλαμβάνοντες τὸ Ζήτω, ἀντήχησαν δὲ καὶ δυὸ τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀπὸ τοὺς ἐξώστας.

— Ἡσυχάσετε, ἡσυχάσετε, ἐφώναζεν ὁ Κωνσταντῖνος.

Δὲν ἐνοστιμύετο ποτὲ τὰς ἐκπυροσκοπήσεις, μετὰ δὲ τὴν ἀτυχή μονομαχίαν του δὲν ἠῤῥησε βεβαίως ἢ κλίσις του διὰ τὴν ὁσμὴν τῆς πυρίτιδος.

— Ἡσυχάσετε, φίλοι μου. Μὲ τιμᾶ πολὺ ἢ ἐκφρασίς τῆς ἀγάπης σας, ἀλλὰ δὲν εἶναι πολὺ καλὰ ὁ ἀδελφός μου καὶ τὸν πειράζει ὁ κρότος. Εὐχαριστῶ. Καλῶς σας ἤνρον! Καλὴ νύκτα σας!

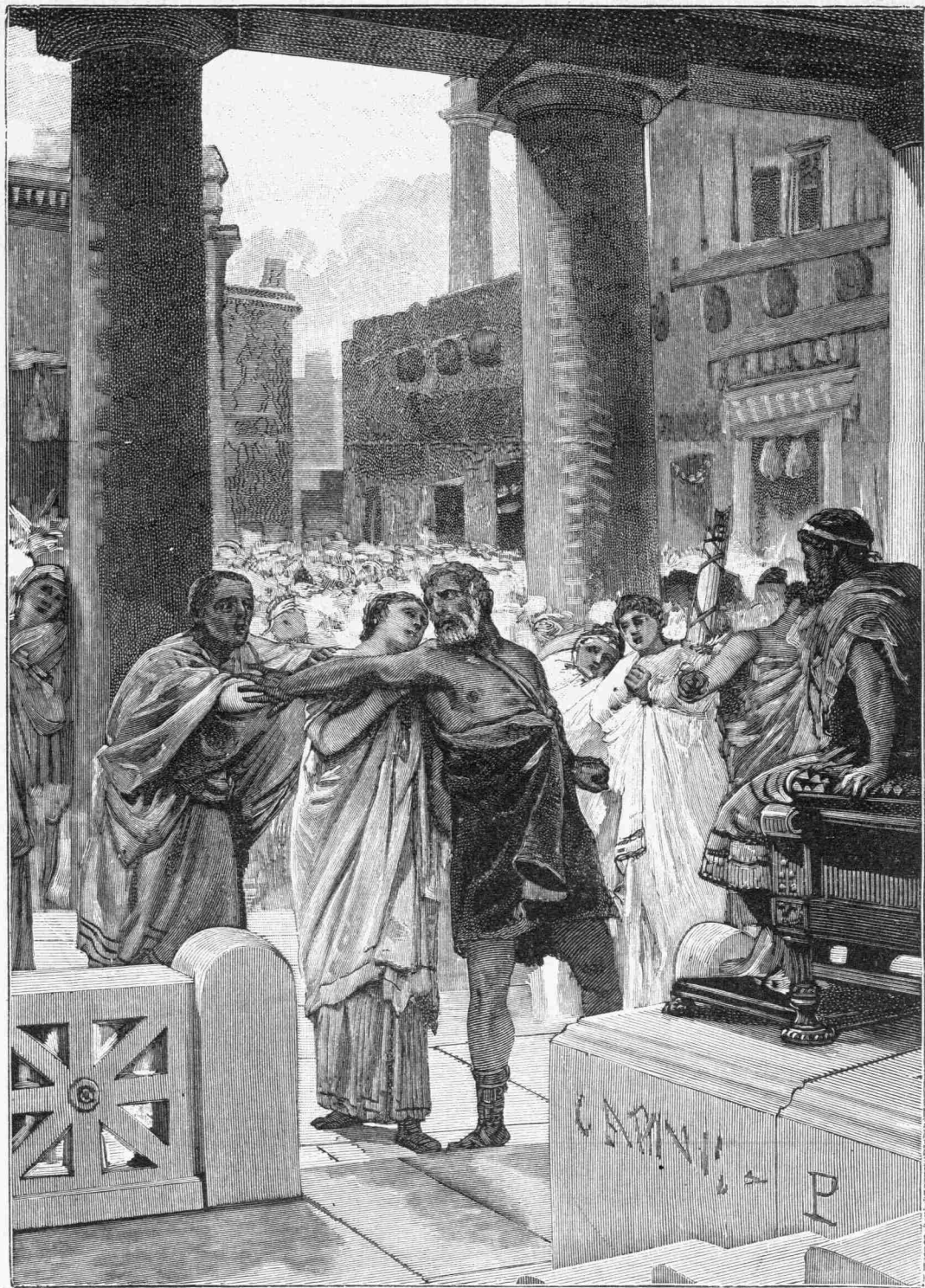
— Ζήτω! ἐκραύγασαν καὶ πάλιν οἱ ἐκλογεῖς τοῦ Κωνσταντίνου Τελάχα.

Ἡ Κυρία Ἐλένη καὶ ἡ Ἀνουτσιατά ἐπερίμενον εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου. Ἡ χαρὰ τῶν συνεκίνησε μέχρι βάθους καρδίας τὴν Ἰναρίμη. Ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἀνουτσιατάς, ἐπαναλαμβάνουσα τὸ ὄνομά της καὶ κλαίουσα ὡσὰν μικρὸν παιδί.

— Κόρη μου, κόρη μου, ἔλεγεν ἡ γραῖα. Ὁ Θεὸς καὶ ἤλθες! Σ' ἀπεθύμησεν ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ. Δὲν ἔχει γυναῖκα ποῦ δὲν μ' ἐρωτοῦσε, πότε θὰ ἔλθῃ;

Καὶ κρατοῦσα ἀκόμη τὴν Ἰναρίμη, ἐπῆρε καὶ ἐφίλησε τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου της, ἀφοῦ τὸν ἠσπάσθη ἢ ἀδελφῆ του.

ᾠ! πόσον γλυκεῖαι αἱ εὐωδίαί τῶν ἀνθῶν ἐκεῖ εἰς τὴν ὑπαίθριον αὐλὴν καὶ εἰς τὸν ἐξώστην! Μὲ πόσῃ ἀνακούφισιν ἢ Ἰναρίμη ἐπανεζῆ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸν παιδικὸν της βίον. Δὲν ἔλειψε πολὺν καιρὸν. Ἄλλ' ἐνὸς μόνου μνηῶς διάστημα ἤμπορεῖ νὰ περιελίξῃ κύκλον ἀτελεύτητον χαρᾶς καὶ ὀδύνης. Πόσα μετεβλήθησαν

Ο ΦΟΝΟΣ ΤΗΣ ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

(είκων ἐκ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας)

πρό τινος, καὶ ὁμως ἐκεῖ τίποτε δὲν μετεβλήθη· τὰ ἄνθη, οἱ λίθοι, οἱ τοῖχοι, τὰ καθίσματα, τὰ πάντα ἔμεινον καθὼς τὰ ἐγνώριζε ἀφότου ἐγεννήθη. Πῶς ἔμειναν ἐκεῖνα ἀμετάβλητα;

Ἡ μικρὰ αἴθουσα ἦτο δροσερὰ καὶ ἀναπαυτική, καθὼς πάντοτε, μὲ τὸν λύχον ἀναμμένον εἰς τὸ μέσον, — καὶ παρέκει, εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον, ἡ τράπεζα ἦτο στρωμένη. Ὁ Κωνσταντῖνος, κουρασμένος, διψασμένος, πεινασμένος, ἔφαγε μὲ λύκου ὄρεξιν, ἐνῶ μόλις ἤγγισαν τὰ φαγητὰ ὁ Κος Περικληῆς καὶ ἡ Ἰναρίμη.

— Δὲν ἔχεις ὄρεξιν, ἀδελφέ μου, εἶπεν ἀνησυχούσα ἡ Κυρία Ἐλένη. Σ' ἐκοπίασεν ὁ δρόμος. Πῶς αἰσθάνεσαι;

— Καλὰ εἶμαι, ἀλλὰ θέλω νὰ ἡσυχάσω. Καὶ ἐσηκώθη. — Ἰναρίμη, ἐπρόσθεσε, ἔλα μαζῆ μου.

Τὸν ἠκολούθησε εἰς τὸν κοιτῶνά του, ὅπου ὁ γέρον ἐκάθισε ἀπηυδημένος. Ἡ Ἰναρίμη ἐγονάτισεν ἐμπρὸς του.

— Κόρη μου, εἶπε ψαύων θωπευτικῶς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της. Μὲ βλέπεις ταπεινωμένον. Τὸ αἰσθημά σου ἐνίκησε τὴν φρόνησίν μου. Δὲν ἤθελα παρὰ τὸ καλὸν σου, Ἰναρίμη. Ἄλλ' ἐνδίδω εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σου. Θὰ ἦτο καλλίτερον ἐὰν ἐξ ἀρχῆς δὲν ἐπήγαινα ἐναντίον της. Ἄλλ' εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶναι ἐντροπή ἂν οἱ γέροντες διδάσκωνται ἀπὸ τοὺς νέους.

Ἡ Ἰναρίμη ἐκράτει τὴν ἀναπνοήν της. Τί ἐσήμαινε τὸ προοίμιον τοῦτο; Τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρὸς της; . . . Δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὴν ἐλπίδα νὰ τὴν κυριεύσῃ, φοβουμένη μὴ ἦτο ψευδὴς ἡ ἐλπίς.

— Αὔριον, πατέρα μου, ἐψιθύρισε — καὶ ἐφίλησε τὴν χεῖρά του. — Ἀπόψε εἶσαι τόσον κουρασμένος.

— Δὲν ἔχω πολλὰ νὰ εἰπῶ, καὶ προτιμῶ νὰ τὰ εἰπῶ τώρα, διὰ νὰ μὴ ἐπανέλθωμεν εἰς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον. Δὲν θὰ προσπαθῆσω ποτὲ πλέον νὰ σὲ ἀποτρέψω ἀπὸ τὴν ἀπόφασίν σου νὰ μείνῃς ἀνύπανδρη. Ἰδοῦ, κόρη μου, τί εἶχα νὰ σοῦ εἰπῶ.

— Δὲν ἐπερίμενε τοῦτο ἡ Ἰναρίμη. Ἡ πικρία ἐπλημμύρισε τὴν ψυχὴν της. Ἠγέρθη καὶ ἀπεμακρύνετο σιωπῶσα. Ἄλλ' ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν πατέρα της ἐξησθενημένον, μὲ τὴν κεφαλὴν κλίνουσαν πρὸς τὸ στῆθός του, μὲ τὰς χεῖρας κρεμαμένας εἰς τὰ πλευρά του. Ἠσθάνθη τύψιν συνειδότητος καὶ τὸν ἐπλησίασε πλήρης στοργῆς.

— Εὐχαριστῶ, πατέρα μου.

— Φίλησέ με καὶ ἄφησέ με.

Ἐσκυψε καὶ τὸν ἐφίλησε τρυφερῶς. ὦ καὶ! Χάριν τοῦ πατρὸς της τὰ πάντα ἦτο ἐτοίμη νὰ θυσιάσῃ — ἕως καὶ τὴν ἀγάπην της!

Ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἤνοιξε τὸ παράθυρον νὰ ἰδῇ ἐξω τὴν ἡμερίαν τῆς νυκτός. Ἡ σελήνη ἔλαμπε μεσουράνιος. Ἡ ἀργυρὰ της

λάμπρις δὲν ἐσκίαζε τὸ μεταλλικὸν φῶς τῶν ἀστέρων. Ὑπὸ τὴν ἀπέραντὸν ἐκείνην φωτοχυσίαν ἐξεχωρίζοντο τὰ φύλλα εἰς τὰ δένδρα καὶ διεγράφοντο ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ αἱ χαρίεσσα; γραμμαὶ τῶν περίξ βουνῶν. Ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἡ κοιλάς ἐκλίνε ὁμαλῶς πρὸς τὴν ἀπέχουσαν θάλασσαν. Εἰς τὰ βουνὰ καὶ εἰς τὴν κοιλάδα ἐβασίλευε βαθεῖα σιωπὴ. Πού καὶ που ἐφαίνετο μακρὰν φῶς εἰς τὸ παράθυρον ἐξοχικῆς οἰκίας, εἰς δὲ τὰ πλευρὰ τῶν βουνῶν διεκρίνοντο ὡς μεγάλα μαῦραι κηλίδες οἱ κῆποι οἱ περιβάλλοντες τὰ διασπαρμένα χωρία.

Ἐβλεπεν ἡ Ἰναρίμη καὶ ἡ καρδιά της συνεστέλλετο ὑπὸ τὸ κράτος ἀορίστων αἰσθημάτων. ὦ! πῶς ἤθελε νὰ ἦτο ἐξω, νὰ πλανηθῇ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ γνωστά, τὰ ἀγαπητὰ μέρη! Μία νυκτερίς ἐπέταξε πλησίον της, — ἡσθάνθη εἰς τὸ μέτωπόν της τὸν ἀέρα τῶν πτερυγῶν της καὶ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν προσπαθοῦσα νὰ ἀκολουθήσῃ διὰ τοῦ βλέμματός τὸ μαῦρον πέταγμα της. Ἐκάθητο ἐκεῖ εἰς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον μὲ τὴν προσοχὴν προσηλωμένην εἰς τὴν ἡσυχον ζωὴν τῆς νυκτός. Αἱ ὄραι παρήρχοντο, — ἡ σελήνη βαθμηδὸν κατέβη καὶ ἐκρύβη εἰς τὰ νερά, — εἰς τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων ἠκούσθη ἑλαφρὰ ταραχή. Τὰ πτηνὰ ἐκινουῦντο εἰς τὰς ζεστὰς φωλεὰς των. Εἰς τὰς ζεστὰς φωλεὰς των τὰ πτηνὰ . . . καὶ ἐκείνη ἡσθάνθη τότε τὰ μέλη της παγωμένα ἀπὸ τὸ ψυχρὸς τῆς νυκτός. Ἄλλὰ δὲν ἠγέρθη, δὲν ἐκλείσει τὸ παράθυρον. Ἐμεινε ἐκεῖ ὅλην τὴν νύκτα καὶ εἶδε τῆς αὐγῆς τὸ ἰσχυρὸν φῶς ἀναγγέλλον τὴν ἡμέραν. Μετ' ὀλίγον τὸ φῶς ἔλαβε χρῶμα πυρὸς καὶ ἐχύθησαν εἰς τὸ στερέωμα φλόγες πορφυραῖ, ὡς πτέρυγες φωτός. Ἠγγισαν αἱ πτέρυγες τὰ ἄστρα, καὶ τὰ ἄστρα ἐφάνησαν ὡς νὰ τρέμουν, ὠχρίασαν καὶ ἔσβυσαν τὸ ἔν μετὰ τὸ ἄλλο. Τὰ μικρὰ πτηνὰ εἰς τὰς φωλεὰς των ἤρχισαν νὰ κινῶνται καὶ νὰ λαρυγγίζου. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἠπλώθη ἐπὶ τῆς γῆς ἀπὸ τὰς πύλας τῆς Ἀνατολῆς. Αἱ σταγόνες τῆς δρόσου ἔλαμψαν ὡς ἀδάμαντες ἐπάνω εἰς τὰ ἄνθη καὶ εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων. Τὰ κλειστὰ φύλλα ἠνοιχθήσαν βαθμηδόν, τῶν πτηνῶν τὰ κελυθώματα ἐπλημμύρισαν τὸν ἀέρα καὶ ὁ ἥλιος ἐφάνη εἰς τὸν ὀρίζοντα, τοξεύων τὰς θριαμβευτικὰς ἀκτίνάς του εἰς τὴν θάλασσαν, τὰ βουνὰ καὶ τὰς κοιλάδας.

Τότε μόνον ἐκλείσει τὸ παράθυρόν της ἡ Ἰναρίμη. Ναί! Δὲν θὰ παραιτήσῃ ποτὲ τὴν οἰκίαν ὅπου ἐγεννήθη. Δὲν θὰ τὴν βιάσῃ κανεὶς νὰ δώσῃ εἰς ἄλλον τὴν χεῖρα τὴν ὅποιαν δὲν ἠμπορεῖ νὰ τείνῃ πρὸς τὸν Γουσταῦον. Εὐεργέτημα καὶ τοῦτο, ἄξιον τῆς εὐγνωμοσύνης της. Δὲν ἔχει παράπονον κατὰ τοῦ πατρὸς της. Τὸν εὐλογεῖ καὶ τὸν εὐχαριστεῖ.

Καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην της νὰ ἡσυχάσῃ.

νὰ ἀναπαυθῆ καμμίαν ὥραν. Ἐντὸς ὀλίγου αἱ χωρικά θὰ ἔλθουν νὰ τὴν ἰδοῦν, νὰ τὴν χαιρετήσουν καὶ δὲν θὰ μένη τότε καιρὸς διὰ τὰς ἰδικὰς τῆς πενθίμους σκέψεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'.

Ἀνάμιξις τῆς Miss Οὐϊντερς.

Ἡ ἀνοιξις ἀνελύθη εἰς τὸν καύσωνα τοῦ θέρους. Χλόη δὲν ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐκάθη ὅλη. Οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν ἀντείχον εἰς τὴν ἀνταύγειαν τῶν γυμνῶν λόφων, τῶν μαρμαρίνων κτιρίων καὶ τῶν σκονισμένων ὁδῶν τῶν Ἀθηῶν. Σκιά, σκιά, δωμάτια σκοτεινά, ποτὰ δροσερά, καὶ ὕπνος ἀπογευματινὸς ὑπὸ παραπετάσματα ἀποκλείοντα τοὺς κῶνωπας! Ἴδου εἰς τί περιωρίζοντο αἱ ἐπιθυμίαι τῶν ζώντων περὶ τὴν Ἀκρόπολιν.

Ὁ βαρῶνος καὶ ἡ βαρωνίς Χοσενφῆλς παρήτησαν τὰς Ἀθήνας, χάριν ἀναψυχῆς εἰς Γερμανίαν. Ἐγνώριζον ὅτι ὁ Ροδόλφος καὶ ἡ Φωτεινὴ περιώδευον εἰς τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν, συνοδεύμενοι ἀπὸ διάφορα κατοικίδια ζῶα, ἀπὸ ἕν μὲγα κλειδοκύμβαλον καὶ ἕν βιολί. Λεπτομερεστέρως πληροφορίας δὲν εἶχον, ἀλλ' οὔτε ἐζήτουν, καὶ ἐπερίμενον μὲ ὑπομονὴν τὸ τέλος τῆς δυσαρέστου περιπλοκῆς καὶ τὴν ἐπιστροφήν τοῦ ἀσώτου ἀνεψιῦ.

Ἡ οἰκογένεια Καραπούλου ἔμεινε εἰς Ἀθήνας, σκεπτομένη περὶ μετοικεσίας κατὰ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον καὶ διαπραγματευομένη ἀπὸ τοῦδε τὴν ἐνοικίασιν ἐνὸς πατώματος εἰς τὴν ὁδὸν Σόλωνος. Ὁ Μιλτιάδης εὐρίσκετο εἰς Θεσσαλίαν μὲ τὸ σύνταγμα του καὶ δὲν ἐπερίμενετο ὀπίσω πρὸ τοῦ Ὀκτωβρίου· ἡ Ἀνδρομάχη ἐξηκολούθει τὴν συνήθη ζωὴν τῆς· ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ τις τί ἤσθάνετο, τί ἐσκέπτετο, — ἐὰν ἡ πληγὴ τῆς ἤρχισε νὰ θεραπεύεται ἢ ἐὰν θὰ ἐπουλωθῆ ποτέ. Ἐν τούτοις ὁ κ. Ἀγγυρόπουλος ἐξηκολούθει τὰς ἐπισκέψεις καὶ τὰς περιποιήσεις του, χωρὶς ὅμως νὰ προβῆ εἰς ἐνοχοποιητικὰ διαβήματα. Ἡ Κυρία Καραπούλου ὅμως, εἰς τὰς ἐμπιστευτικὰς διακοινώσεις τῆς πρὸς τὸν ἀπόντα ἡρώα τῆς, δὲν ἀπέκρυπτε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ὑπόθεσις θὰ τελειώσῃ κατ' εὐχὴν.

Ὁ δὲ μικρὸς Θεμιστοκλῆς δὲν ἐσύχναζε ὅσον ἄλλοτε εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, ὅπου ὁ κόσμος ἦτο κάθῃ ἡμέραν ὀλιγώτερος· ἡ πρωτεύουσα ἐκενοῦτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἐγέμιζον δὲ τὰ ξενοδοχεῖα καὶ τὰ οἰκήματα εἰς Κηφισίαν, εἰς Φάληρον καὶ εἰς τὴν Μουνιχίαν.

Ὁ Γουσταῦος Λανὲκ εἶχεν ἀναληφθῆ ἐξ Ἀθηνῶν ἀμέσως μετὰ τὴν δημοσίευσιν ἐκεῖνῃν τοῦ Νέου Ἀρχιλόχου. Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ διαφόρου τὸν ἔφερε ἄνω κάτω· ἡ πρώτη του ὀρμὴ ἦτο νὰ ὑπάγῃ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν συντάκτην τῆς ἐφημερίδος καὶ εἰς τὸν κ. Οἰδᾶν καὶ νὰ τοὺς ζυλοκοπήσῃ καὶ τοὺς δύο. Ἀλλὰ τὸν ἀνεχαίτισε ἡ

σκέψις μὴ δώσῃ μεγαλειτέρας διαστάσεις εἰς τὸ σκάνδαλον. Νὰ γείνη αὐτὸς αἰτία νὰ ὀμιλῇ ὁ κόσμος περὶ τῆς Ἰναρίμης; Καλλίτερον νὰ φέρῃ ἄλλου τὴν κρυφίαν ἀγανάκτησίν του! Ἀνεχώρησε λοιπὸν, ὠφελῆθεις τῆς παρουσιασθείσης εὐκαιρίας ἀρχαιολογικῆς ἐκδρομῆς Ἀγγλῶν γνωστῶν του εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας εὐρε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μόνῃν ἐκ τῶν παλαιῶν γνωρίμων του τὴν καλὴν Ἀμερικανίδα Miss Οὐϊντερς, μὲ τὰ κάτασπρά τῆς μαλλάκια καὶ τὴν νεανικὴν ὄψιν τῆς. Ἡ εὐχαρίστησις τῶν δύο ξένων ἦτο ἀμοιβαία· αἱ σχέσεις των ἔλαβον ἀμέσως ἀδελφικὸν χαρακτῆρα. Ὁ Γουσταῦος συνώδευε παντοῦ τὴν ζωηρὰν γραιὰν, ἐκράτει τὴν φωτογραφικὴν μηχανὴν τῆς, τὴν ἐβοήθει εἰς τὰς ἐργασίας τῆς. Ἐκεῖνῃ δὲ τὸν ὠδήγει, τὸν μετεκινεῖ, τὸν διέτασσε, τὸν ἔκαμνε ὅ,τι ἤθελε, μὲ ὕφος προστατευτικὸν καὶ μὲ μητρικὴν ἀφέλειαν. Ὁ Γουσταῦος ὑπετάσσετο προθύμως· ἡ καρδιά του ἀνεκουφίζετο πλησίον τῆς. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἐκμυστηρευθῆ εἰς φίλην τόσο ἀγαθὴν τὸν ἔρωτά του; Μίαν ἡμέραν διηγήθη καταλεπτῶς τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν του. Ἡ Miss Οὐϊντερς τὸν ἤκουσε μὲ μέγιστον ἐνδιαφέρον.

— Καὶ τώρα, ἠρώτησε, δὲν γνωρίζεις ἡ νέα ποῦ εὐρίσκεσθε;

— Ὅχι. Πῶς νὰ τὸ γνωρίζῃ; Δὲν ἤμπορῶ νὰ τῆς γράψω.

— Πῶς δὲν ἤμπορεῖς! Ἀφοῦ τὴν ἀγαπάτε καὶ σὰς ἀγαπᾷ, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δίδετε σημείον ζωῆς ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον!

— Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τῆς γράψω.

— Ἀνοησίαι! Τί ἐπιτρέπεται καὶ δὲν ἐπιτρέπεται! Τὸ φυσικὸν εἶναι νὰ τῆς γράψῃς. Ἄς εἶναι!

Καὶ ἐζήτησεν, ὡς ἐν παρόδῳ, πληροφορίας περὶ τοῦ πατρὸς τῆς Ἰναρίμης, περὶ τοῦ ὀνόματος του καὶ τοῦ χωρίου ὅπου κατοικεῖ.

Ἡμέραι τινὲς παρήλθον ἔκτοτε. Ὅ,τι ὑπῆρχεν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν φωτογραφησίμων εἶχε φωτογραφηθῆ καὶ ἡ Miss Οὐϊντερς, μὲ τὸν Γουσταῦον καὶ τὴν μηχανὴν τῆς, ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ Σούνιον.

Τὴν πρωίαν τῆς δι' ἐκεῖ ἐκδρομῆς εἶπε μυστηριωδῶς εἰς τὸν Γουσταῦον:

— Κύριε Λανέκ, αὐτὸς ὁ Τελάχας δὲν εἶναι ἄνθρωπος, — εἶναι σωστὸς εἰδωλολάτρης.

— Ὁ Τελάχας, ἀνέκραζεν ἐκπληκτος ὁ Γουσταῦος.

— Ἐλαθα νέα του.

— Νέα του! Πόθεν; πῶς;

— Διὰ τοῦ ταχυδρομείου. Πῶς ἀλλέως; Τοῦ ἔγραψα.

Ὁ Λανέκ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν δυσαρέσκαιάν του. Ἐγνώριζεν ὅτι αἱ γυναῖκες ἀγαποῦν

ν' ἀναμιγνύονται εἰς τοιοῦτου εἶδους ὑποθέσεις, ἀλλὰ δὲν ἐφρατᾶζετο ὅτι ἡ ἀνάμιξις ἠδύνατο νὰ προβῆ ἕως ἐκεῖ.

— Τοῦ ἐγράφατε, ἐπιθύρισε.

— Καί βέβαια! Ἐπρεπε νὰ εὐρεθῆ κάποιος ἐπὶ τέλους νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὰ μάτια, νὰ τοῦ δείξῃ ὅτι εἶναι ἀνόητος.

— Καί ἤμπορῶ νὰ ἐρωτήσω τὸν τρόπον καὶ τὰ ἐπιχειρήματα διὰ τῶν ὁποίων ἀνελάβατε τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος;

— Ἀπλούστατον! Τοῦ εἶπα ὅτι ὅσον εἶναι Τοῦρκος ἐκεῖνος, εἰσθε καὶ σεῖς!

— Ὁ Γουσταῦος ἐκάγχασε.

— Τὸ ἤξεύρετε πολὺ καλά ὅτι ἔχω δίκαιον, καὶ ὅτι λατρεύετε τὴν Ἑλλάδα περισσώτερον ἴσως καὶ ἀπ' ἐκείνον.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, δὲν τὸν ἐπεισα. Ἰδοῦ. Γράφει ὁμως ὠραία, καὶ τὰ Γερμανικά του πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὰ ἰδικά μου.

Καὶ ἔτεινε πρὸς τὸν Λανὲκ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Τελάχου. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο εὐγενής καὶ ἀξιοπρεπής, μὲ πολλοὺς ἐπαίνους διὰ τὴν παιδείαν καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Κου Λανέκ, μετὰ τοῦ ὁποίου λυπεῖται ὅτι ἕνεκα ἐμποδίων ἀνυπερβλήτων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συνδέσῃ δεσμούς στενωτέρους...

— Ὁ Λανὲκ ἐστέναξε καὶ ἐπέστρεψε τὴν ἐπιστολήν.

— Εἶναι φανατικὸς καὶ τίποτε ἄλλο! εἶπε μὲ ἀγανάκτησιν ἡ Miss Οὐίντερς.

— Καὶ τὸ χειρότερον εἶναι, ὑπέλαβεν ὁ Γουσταῦος, ὅτι μολονότι καταστρέφει τὴν εὐτυχίαν μου ὁ φανατισμὸς του, δὲν ἤμπορῶ νὰ μὴ τὸν σέβωμαι καὶ νὰ μὴ τὸν θαυμάζω. Εἶναι συνεπής, εἶναι ἀδάμαστος καὶ εἶναι δικαιολογημένος.

— Βεβαίως τοῦτο εἶναι τὸ χειρότερον! Ἄν δὲν εἶχε τὴν εὐγένειάν του τὸ πρᾶγμα, δὲν θὰ ἤμην τόσο θυμωμένη ἐναντίον του! Ὅταν σὲ πειράζῃ κανεὶς, εἶναι μία ἰκανοποίησις τουλάχιστον ἂν ἤμπορῆς νὰ τὸν περιφρονήσῃς καὶ νὰ τὸν ὑβρίσῃς, ἀλλὰ τὸ νὰ μὴ εὐρίσκῃς ἄλλο νὰ τὸν εἰπῆς παρὰ εἰδωλολάτρη, καὶ νὰ εἶσαι ἀναγκασμένη νὰ ἀνακατόνησ τὸν θαυμασμὸν μὲ τὴν ἀγανάκτησίν σου, αὐτὸ δὲ σὲ ἀνάπτει περισσώτερον. Ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζομαι, Κύριε Λανέκ. Δὲν θὰ τὸν ἀφήσω ἥσυχον.

Ἐτρώμαξεν ὁ Λανέκ. Ἐροβήθη μὴ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνταπόκρισιν μὲ τὸν Κου Τελάχαν, ἀλλ' ἡ Miss Οὐίντερς δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξηγηθῆ περισσώτερον. Ἦτο δὲ καὶ ἡ ὥρα ἀναχωρήσεως διὰ τὸ Σούνιον. Ἐκεῖ ἐφωτογραφήθησαν τὰ ἐρεΐπια ἀπὸ διαφόρους ἀπόψεις, καὶ οἱ βράχοι, καὶ χωρικοὶ φουστανελοφόροι καὶ τράγοι μετὰ τῶν θάμνων. Δὲν ἀφῆκε τίποτε ἀφωτογράφητον ἢ ἀνοικτόκαρδος Ἀμερικανίς.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἄλλη ἐκδρομὴ εἰς Κόρινθον, καὶ νέα φωτογραφικὰ κατορθώματα. Τὸ ἐσπέρας τῆς ἐκ Κορίνθου ἐπιστροφῆς ὁ ὑπηρετὴς τοῦ ξενοδοχείου διεκκίωσε γαλλιστὶ εἰς τὴν Miss Οὐίντερς ὅτι ὑπάρχει δι' αὐτὴν ἐπιστολὴ au bureau.

— Κύριε ἐλέησον! ἀνέκραξεν ἔντρομος ἡ Ἀμερικανίς. Εἶναι δυνατὸν νὰ μὲ κατεδίκασαν χωρὶς νὰ μὲ κρίνουν. Καὶ τί ἐγκλήμα ἔκαμ, Θεέ μου! διὰ νὰ μὲ παραπέμψουν ἀμέσως εἰς τὸν δῆμιον! ὅτι ἐφωτογράφησα ὀλίγα ἐρεΐπια; Τὸ τιμωρεῖ καὶ τοῦτο τόσο ἀστυρὰ ὁ ἐλληνικὸς νόμος!

Ὁ Γουσταῦος τὴν ἐβεβαίωσε γελῶν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ bureau καὶ διὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ ἐντελῶς κατέβη διὰ νὰ φέρῃ τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος. Εἰς τὴν κλίμακα συνητήθη μὲ τὸν ὑπηρετὴν φέροντα τὸ γράμμα. Ὁ Γουσταῦος ἔρριψε τὸ βλέμμα εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἀνεγνώρισε τὸ γράψιμον! — Ἐγραψε λοιπὸν καὶ πρὸς τὴν Ἰναρίμην ἢ Miss Οὐίντερς, καὶ ἰδοῦ ἡ ἀπάντησις! Ἐκράτει τὴν ἐπιστολήν εἰς τὰς χεῖράς του καὶ ἔβλεπε μὲ πόθον τοὺς γνωστοὺς ὠραίους χαρακτῆρας. Κανεὶς ἐκεῖ δὲν τὸν ἔβλεπε. Ἐπλησίασε τὸ γράμμα εἰς τὰ χεῖλη του καὶ τὸ ἐφίλησε. Τὸ ἔδωκε εἰς τὴν Miss Οὐίντερς χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν καὶ ἀπεσύρθη. Μετ' ὀλίγην ὥραν ἤκουσε κτύπημα ἐλαφρὸν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου του. Ἐφώναξεν ἐμπρὸς! Ἡ Miss Οὐίντερς εἰσῆλθε, ἔδωκε σιωπηλῶς τὴν ἐπιστολήν εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ ἐξῆλθε βαδίζουσα ἀθουρύτως, καθὼς βαδίζει τις εἰς τὸν κοιτῶνα ἀσθενοῦς.

Ὁ Γουσταῦος ἐκύτταξε τὴν ἐπιστολήν μὲ δειλίαν. Ἐροβεῖτο νὰ μάθῃ τὸ περιεχόμενον. Ἡσθάνετο τὴν καρδίαν του νὰ πάλλῃ μὲ βίαν. Πῶς θὰ λυθῆ ἡ σιωπὴ τῶσων μηνῶν; Τὸ γράμμα τῆς θ' ἀναπτέρωσθ τὰς ἐλπίδας του; Θὰ μεταβάλῃ δι' αὐτὸν τῆς γῆς καὶ τῆς ζωῆς τὴν ἀποψιν; Ἄνεπόμεν τὸν πρῶτον ἐκείνον ἀσπασμὸν, καὶ ἐφρατᾶζετο ὅτι τὴν κρατεῖ ἀκόμη εἰς τὴν ἀγκλήν του, ὅτι ἡ πνοὴ τῆς ἐγγίζει τὰ χεῖλη του, ὅτι τὸ βλέμμα τῆς διαπερᾷ τὴν ψυχὴν του. Πῶς ἤστραπτον τότε αἱ σταγόνες τῆς βρογχῆς ἐπάνω εἰς τοὺς ἀειθαλεῖς θάμνους τοῦ κήπου τῆς, πῶς ἀντήχει δυνατὰ τὸ κελᾶδημα τῶν πτηνῶν εἰς τὸν ὑγρὸν ἀέρα!

Καὶ τὸ γράμμα τῆς Ἰναρίμης ἔμνε ἀνοικτὸν εἰς τὰς χεῖράς του.

Τὴν ἐπανέβλεπεν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας τῆς ὅτε ἔδιδε συμβουλὰς εἰς τὴν θρηνοῦσαν χωρικήν, γονατιστὴν εἰς τοὺς πόδας τῆς — καὶ ἔπειτα ὅτε ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν εἶδε, πῶς ἐγαμήλωσε τὰ βλέφαρα ὡσάν νὰ ἀνεγνωρίζετο ὑποτελῆς του! Ἐπανέβλεπε ὅλα — ὅλα καὶ τὰ ἐλάχιστα καθέκαστα τῆς πρώτης ἐκείνης σιωπηλῆς συναντήσεως.

Καί τὸ γράμμα ἔμενε ἀνοικτὸν εἰς τὰς χεῖρας του.

Ἐκάθητο ἀναπολῶν τὰ περασμένα, μὴ τολμῶν ν' ἀφεθῆ εἰς ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον, ποθῶν καὶ φοβούμενος νὰ τὸ ἀναγνώσῃ. Ἦνοιξε βραδέως τὸν φάκελλον, ἀπέσυρε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ἐξεδίπλωσε, καὶ προσήλωσεν εἰς αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ δὲν παρετήρησε ὅτι ἀπὸ τὸν φάκελλον ἔπεσε καταγῆς φύλλον λεπτότερον διπλωμένον.

Ἴδου ἡ ἐπιστολή.

«Κυρία μου,

»Εἶμαι ὑπὸ τὸ κράτος διπλοῦ αἰσθήματος: Τῆς εὐγνωμοσύνης δι' ὅσα γράφετε καὶ τῆς λύπης ὅτι δὲν θὰ δυνηθῶ ποτὲ ν' ἀναποδώσω ὅ,τι σὰς ὀφείλω. Τὴν ὀφειλὴν τῆς πρὸς ἐμὲ καλοσύνης σας ἐπαυξάνει ἡ συναίσθησις ὅτι ἡ παρουσία σας φέρει παραμυθίαν εἰς ἐκείνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μὲ χωρίζει ἀπόφασις ὑπερέτερα πάσης θελήσεως καὶ πάσης διαμαρτυρησεώς μου. Ἡ ἐπιστολή σας ὅλη μαρτυρεῖ πόσον τὸν ἐκτιμᾶτε καὶ τὸν ἀγαπᾶτε. Δὲν εἶνε τοῦτο λόγος ἀπείρου εὐγνωμοσύνης δι' ἐμέ; Ἄχ, κυρία μου, εἶναι ματαία πᾶσα προσπάθεια διὰ νὰ υπερνικηθῆ ἡ ἀποστροφή τοῦ πατρός μου πρὸς συνοικέσιον, τὸ ὁποῖον σεῖς θεωρεῖτε τόσο φυσικόν. Γνωρίζω τὸν πατέρα μου. Ἐάν, καθὼς λέγετε, ἐπηρεάζουν προλήψεις τὰς σκέψεις του, εἶναι συνήθως τόσο ἐλεύθερος προλήψεων, ὥστε βεβαίως εἶναι πολὺ ἰσχυρὰ ἡ πρόληψις του ἢ θέτουσα φραγμὸν ἀνυπέρβλητον εἰς τὴν εὐτυχίαν μου. Θεωρῶ καθήκον μου ἱερὸν νὰ τὴν σεβασθῶ, καταπνίγουσα πᾶν αἰσθημα ἀντιστάσεως κατὰ τῆς θελήσεώς του. Δὲν ἔχω δικαίωμα ἀντιστάσεως· μοῦ τὸ ἀφαιρεῖ ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη του. Μὲ ἀγαπᾷ ἐξ ὅλης καρδίας, θὰ ἐθυσίαζε δι' ἐμὲ τὴν ζωὴν του, καὶ προθύμως θυσιάζω κ' ἐγὼ τὴν ἰδικήν μου δι' αὐτόν. Ἡ στοργή του περιέβαλε ὀλόκληρον τὴν ὑπαρξίν μου. Μὲ ἀνέθρεψε, μὲ ἐδίδαξε, μὲ ἐμόρφωσε. Δὲν εἶμαι μόνον γέννημά του, εἶμαι τὸ θρέμμα του, ὁ μαθητής, ὁ φίλος του, ὁ κοινῶνς τῶν ἰδεῶν, τῶν γνώσεων, τῶν πόνων του. Μᾶς συνδέουν δεσμὰ στενωτέρα ἀπὸ τὰ συνήθη μεταξὺ πατρός καὶ τέκνου. Ἐάν ἡδυνάμην ν' ἀκολουθήσω τὴν συμβουλήν σας, ν' ἀποφασίσω ἐγὼ μόνη περὶ τῆς τύχης μου καὶ νὰ κάμω ὅ,τι ἡ καρδιά μου ποθεῖ, ἤθελα προκαλέσει τὴν ὀργὴν τοῦ πατρός μου, χωρὶς ἐλπίδα ἐξιλεώσεως. Μὴ μὲ παρακινήτε εἰς τοῦτο. Ν' ἀφήσω μόνον τὸν πατέρα μου, γέροντα καὶ ἀσθενῆ! Ἡ ἰδέα τούτου καὶ μόνη θὰ ἦτο ἡ καταστροφή τῆς εὐτυχίας μου, — θὰ ἐπεκάθητο ὡς σάβανον εἰς τὸ νυμφικόν μου φέρεμα. Συγχαρησάτέ με, κυρία μου. Σὰς εὐγνωμονῶ καὶ σὰς ἀγαπῶ διότι ἠθελήσατε νὰ ἔλθετε εἰς βοήθειάν μου, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ σὰς ἀκούσω.

Μὴ μὲ παρεξηγήτε. Δὲν εἶνε κατάκρισις ἢ ἀπόκρισις μου. Ἴσως τὴν ἀποδώσετε εἰς δεξιάν, — διότι γνωρίζω ὅτι εἰς τὴν πατρίδα σας αἱ γυναῖκες ἀνατρέφονται ἀλλέως, ὅτι οἱ γονεῖς των ὑποκύπτουν θέλοντες καὶ μὴ εἰς τὴν θέλησίν των. Τοιοῦτον δικαίωμα δὲν μοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξασκήσω. Οὔτε ἐκεῖνος βεβαίως ἐπιθυμεῖ νὰ ἔλθω πρὸς αὐτὸν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, — κηλιδόνοσα τὸν ἔρωτά μας μὲ τὸ στίγμα τῆς πατρικῆς ὀργῆς.

»Ἄλλ' ὅμως πόσον ἐνθέρμως σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν γλυκειάν συμπάθειάν σας, διὰ τὴν προσφορὰν τῆς φιλοξένου σκέπης σας, μέχρις ὅτου ἀποκτήσω ἄλλην σκέπην. Ἡ τρυφερά σας καρδιά ἀνοίγεται μὲ τόσην συμπάθειαν εἰς τὰς λύπας τῶν νέων! Θὰ εὐλογῶ τὴν ἡμέραν ὅποτε εὐρεθῶμεν ἢ μία πλησίον τῆς ἄλλης. Εἴθε νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν νῆσόν μας. Ἄλλ' εἶμεθα τόσο ὀπίσω ἐδῶ καθ' ὅλα! Καὶ ὅμως ἡ σύντομος ἀπουσία μου μοῦ ἀποκαθιστᾷ ἀκόμη πλέον ἀγαπητὴν τὴν πατρίδα μου. Μὲ πόσην ἡδονὴν τὴν ἐπανεῖδα, καὶ ἠσθάνθην ὑπὸ τοὺς πόδας μου τὸ χῶμά της, καὶ ὕψωσα τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἀμετάβλητα ἡσυχὰ ἄστρα ἀπὸ τὸ ἐξ ἴσου ἡσυχον καὶ ἀμετάβλητον ἔδαφός της. Ἐδῶ αἱ ὥραι τοῦ ἔτους ἀποτελοῦν τὴν μόνην μεταβολὴν τῆς ζωῆς μας, καὶ διέρχεται χωρὶς βιαίους κυματισμοὺς ἢ ζωῆ.

»Ἐντρέπομαι διὰ τὴν ἐπιστολήν μου — τόσο μακρὰν καὶ τόσο φλύαρον. Τί ἄλλο καλλίτερον νὰ προσθέσω, Κυρία μου, ἢ ὅτι σὰς ἀγαπῶ; Σὰς ἀγαπῶ καὶ σὰς εὐγνωμονῶ ἐξ ὅλης καρδίας.

Ἰναρίμη Τελέρα ».

Ἡ ἐπιστολή δὲν εἶχε τὴν ἄτεχνον ἀφείλιαν τῆς νεότητος, ἀλλ' ἤρесе διπλασίως εἰς τὸν Γουσταῦον διότι ἐγράφη μὲ σκέψιν, διότι ἐνῶ τὴν ἔγραφεν ἡ Ἰναρίμη ἔμενε κυρία τοῦ ἑαυτοῦ της. Εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της. Τόσον περισσότερο ἀξιολάτρευτοι οἱ ὀφθαλμοὶ της! Ἐννόει ὁ Γουσταῦος ὅσα ἐκεῖνη δὲν ἔγραφε. Τὰ χεῖλη της ἔτρεμον, τὸ βλέμμα της ἐθολόνητο, ἔπαλλεν ἡ ἀπληπισμένη καρδιά της, ἀλλ' ἡ ἐπιστολή ἐξέφραζε μόνην τὴν νίκην τῆς ἀδυναμίας της, τὴν θυσίαν τοῦ πάθους ἐνώπιον τοῦ καθήκοντος. Πῶς νὰ μὴ σεβασθῆ τὴν γενναϊότητά της, πῶς νὰ μὴ παραδεχθῆ ἀγογγύστως τὴν ἀπόφασίν της; Ἀνέγνωσε καὶ πάλιν τὸ γράμμα καὶ ἐφίλησε τὸ ὄνομά της. Ἀλλὰ διατὶ ἀπέφυγε ν' ἀναφέρῃ τὸ ἰδικόν του ὄνομα; — Ἠγέρθη καὶ ἐπεριπάτει εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐπαναλαμβάνων νοερῶς φράσεις τῆς ἐπιστολῆς χαραχθεῖσας εἰς τὴν μνήμην του, ὅτε εἴκνυσε τὴν προσοχὴν του τὸ μικρὸν διπλωμένον φύλλον κάτω, εἰς τὸ πάτωμα. Ἐσκυψε διὰ μιᾶς καὶ τὸ ἐπῆρε, προαισθανόμενος τί ἦτο ἡ ἐπιγραφή ἔφερε τὸ ὄνομά του. Τὸ ἦνοιξε ἀσθμαίνων:

«ὦ φίλε τῆς ψυχῆς μου! Ἐπὶ τέλους ἔχω τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρός μου νὰ μείνω ἐλευθέρα. Τόσον μόνον, — καὶ οὔτε ὑπάρχει ἐλπίς ἄλλη. Ἄλλὰ εἶμαι εὐγνώμων καὶ διὰ τοῦτο. Ἄμαρτάνω γράφουσα αὐτὰς τὰς λέξεις; Ἐλπίζω ὄχι. Πῶς νὰ μὴ τὰς γράψω εἰς τὸν μόνον κύριον τῆς ψυχῆς μου — τῆς ἀγάπης μου ὄλης;»

[Ἐπεταί συνέχεια] Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Βλέπεις ἐκεῖ τὸν οὐρανὸν
εἰς τὸ ἀπέναντι βουνό;
Θαυρεῖς καὶ θὰ τὸν πιάσης,
ἀλλ' ἅμα ἐκεῖ φθάσης

Ἐπέταξε κι' ἀκούμπησε στὸ λόφο τὸν ἀντικρυνό.

Κ' ἡ εὐτυχία πτερωτὴ
ὄαν τὸν ὀρίζοντα κι' αὐτὴ,
ἐγέλασε πολλὰς φοραῖς
πολλοὺς μ' ἐλπίδες καὶ χαραῖς
ποῦ θέλουν νὰ πιάσουν τὴν μάγισσα τὴν ζη-
[λευτή.

Ἐτοί κι' ἐγὼ γιὰ μιὰ φορὰ
μὲ τῆς ἐλπίδος τὰ πτερά
δοκίμασα ν' ἀπλώσω
στὴν ζηλευμένη τόσο...

Μὰ πέταξε καὶ μ' ἐκλείψε γιὰ πάντα τὴ χαρά.

Ἐν Κων/πόλει.

ΕΥΑ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἡ μέθη παρὰ τοῖς ζώοις.

Ἐν σχέσει πρὸς «τὴν μέθη παρὰ τοῖς ζώοις» γράφει τις εἰς βερολίνειον ἐφημερίδα ὅτι εὐρέθη εἰς θέσιν νὰ κάμη ἀκριβεῖς παρατηρήσεις εἰς παπαγάλλους, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐλαττωματικὴν κλίσιν ἣν πρὸς τὸ πίνειν ἔχουσι τὰ πτηνὰ ταῦτα. «Κατέχω, παρατηρεῖ οὗτος, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δύο παπαγάλλους, ἕνα πρᾶσινον ἀρκετὰ ἡλικιωμένον (ἀπὸ τοῦς λεγομένους Surinam-Amarone) καὶ ἕνα φαϊόχρου μικρόν, κάλλιστα ὀμιλοῦντα, ἀπὸ τὸ Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, ὅπουθεν οἱ εὐφρέστατοι ὀμιληταὶ προέρχονται. Ἐπ' ἀμφοτέρων ἐπειραματίσθη, καὶ εὗρον ὅτι μεγάλως βέβουσι πρὸς τὰ οἶνοπνευματώδη ποτά, ἀλλὰ διαφόρου εἶδους, διότι ἐνῶ ὁ πρᾶσινος (θῆλυς) δεικνύει μεγαλειτέραν προτίμησιν πρὸς τὸν γλυκὺν οἶνον, τὰ ἡδύποτα καὶ τὰς λεμονάδας, ὁ ἕτερος, ὁ φαϊόχρους (ἄρρην) προτιμᾷ ὀρισμένως τὸν ζῦθον. Ὅταν ἀκούσῃ ἡ ἴδη ἀνοιγομένην

βαύκαλιν ζῦθου, ἀμέσως φωνάζει: «Ζῦθον, ζῦθον, ἡ ἀποθνήσκω», καὶ τοῦτο μὲ τὸν αὐτὸν βαθὺν τόνον μὲ τὸν ὅποιον ἐγὼ εἶχον προφέρει δίδων αὐτῷ τὸ ποτὸν ὅταν παρετήρησα ὅτι μετὰ πολλοῦ πάθους ἔπινε τὸν ζῦθον. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἐὰν τῷ ἐπέτρην, τόσον πολὺ θὰ ἔπιπεν, ὥστε θὰ ἐμέθυσκεν ἐντελῶς, δι' ὃ τῷ παρέχω μόνον ἐλαχίστην δόσιν, διότι φοβοῦμαι ὅτι περισσώτερος θὰ τῷ ἦτο βλαπτικός· παρετήρησα ὁμως, ὅτι πάντοτε μετὰ τὴν πόσιν τοῦ ζῦθου ἐγίνετο πολυλογώτερος. Ἐὰν πάλιν λίαν ταχέως τὸν ἀποστερήσω τῆς πόσεως τοῦ ζῦθου, ὑδρίζει φοβερά. Ὁ πολυμαθὴς οὗτος φαϊόχρους παπαγάλλος περιήλθεν εἰς τὴν κατοχὴν μου, ἀφοῦ ἤδη προηγουμένως εἶχε μάθει πολλὰς Ἀγγλικὰς λέξεις, καὶ ὀλοκλήρους φράσεις τὰς ὁποίας ἀδιαλείπτως καὶ καθ' ἡμέραν ἐνθυμεῖται, μολονότι ἔκτοτε καὶ πολλὰ ἄλλα γερμανικὰ ἔμαθε, καὶ γερμανικὰ δημοτικὰ τραγούδια δύναται νὰ σφυρίξῃ.

Προετοιμασίαι διὰ τὴν ἐκθεσὶν τοῦ Σικάγου.

Τὸ ἀλιευτικὸν τμήμα τῆς ἐκθέσεως τοῦ Σικάγου θὰ ἔχη καὶ μίαν ζῶσαν φάλαιναν ὡς ἀξιοθέατον. Πρὸς σύλληψιν αὐτῆς διωργανώθη ἰδιαίτερα ἀποστολή, ἣτις ἐὰν ἐπιτύχῃ νὰ συλλάβῃ ζῶν τὸ ζῶον, θὰ τὸ ἐγκλείσῃ εἰς μίαν γιγαντιαίαν πλωτὴν δεξαμενὴν, καὶ διὰ τοῦ ποταμοῦ St. Lorenz, θὰ μεταφέρῃ αὐτὸ εἰς Σικάγον.

Ὁ μέγιστος τυρὸς τοῦ κόσμου.

Ὁ διὰ τὴν ἐκθεσὶν τοῦ Σικάγου ἀντιπρόσωπος τῆς Καναδικῆς γαλακτοκομίας κ. Ροβέρτσων, κατεσκεύασε γιγαντιαῖον τυρόν, ὅστις βεβαίως εἶνε ὁ μέγιστος τῶν μέχρι τούδε γενομένων. Ὁ τυρὸς οὗτος θὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸ Καναδικὸν διαμέρισμα τῆς παγκοσμίου ἐκθέσεως τοῦ Σικάγου. Ζυγίζεται 22,000 λίτρας, 10,000 δὲ ἀγελάδες, ἐπρομήθευσαν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τὸ γάλα τοῦ τυροῦ τούτου. Ἡ ποιότης ἔσται ἐξαιρετος.

Τὸ ἐξωρκίσμα.

Περὶ τοῦ ἐξωρκίσματος λέγει ὁ καθηγητὴς Η. Landois τὰ ἑξῆς: Παρ' ἡμῖν ἐν Βεστρολίᾳ διύσχυρίζονται ἄνθρωποι τινες ὅτι δύναται νὰ θεραπεύσῃσι διαφόρους νόσους καὶ διαφόρους κακὰς συνηθείας τῶν ζῴων διὰ τοῦ καλουμένου ἐξωρκίσματος. Ὅταν ἴδῃ τις τὰ ἀποτελέσματα, ἀναγκάζεται νὰ σκεφθῇ βαθύτερον περὶ τοῦ πράγματος. Ἀναφέρω ἐνταῦθα περίπτωσιν τινὰ δοκιμάζων συγχρόνως νὰ δώσω καὶ τὴν ἐξήγησίν τῆς.

Χοῖρός τις εἶχε γεννήσῃ δέκα μικρὰ χοιρίδια, ἐλίγον ὁμως μετὰ τὴν γέννησίν των τὰ ἔφαγεν ἅπαντα. Τὸ ἐπόμενον ἔτος, ἀπέκτησε πάλιν ἀρκετὰ καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ τὰ καταβροχθίζῃ. Δύο εἶχεν ἤδη φάγει ὅτε γυνὴ τις διηγήθη ὅτι γνωρίζει ἄνθρωπον, ὅστις διὰ τοῦ ἀπλοῦ ἐξωρκίσματος δύναται νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν χοῖρον τῆς κακίστης ταύτης συνήθειας. Ὁ κάτοχος ἐγέλασε κατ' ἀρχὰς, παρακινούμενος ὁμως ὑπὸ τῆς γυναικὸς συγκατένευσε νὰ ἔλθῃ ὁ ἐξωρκιστής. Ὁ θαυματοποιὸς οὗτος ἔθεσε πρῶτον φέμωτρον εἰς τὸν χοῖρον, εἶτα δὲ ἐπανέλαβεν ἑκατοντάκις τὰς λέξεις «γουρουνάκι κοιμήσου!»